

KIS HIR

A BODZATHEA. Lásd a 334. l.)

21. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

„MI BAJ? kérdé Pali szeliden, mialatt Ferkó a pamlagra dőlt és elfödé arezát, Etelka pedig gyöngéden vigasztalni törekedett őt. „Mondjátok hát, mi történt? Megütötte magát Ferkó, vagy mi baj?“

„Oh, nem ütötte meg magát, nem is efféle baja van,“ szolt Etelka.

„Hanem mikor lent játszottunk a kis majommal, melyet gyermeknek öltöztettünk, hát . . .

„Hallgass!“ kiáltá Ferkó, félig indulatosan. „Mire való ez a fecsegés? Nem lehet rajta segíteni s ezzel vége. Aztán Pali ugy sem bánja.“

„Már hogy ne bánám, ha tudom, hogy bajod van?“ szolt Pali szeliden. „Talán csak nem történt baja a majmocskának? Mondd, Etelka, mi történt?“

„Hát . . . hát nem sok az egész . . . csak a papa mondott valamit Ferkónak . . . nem hallottam jól, mit mondott, de gondolom, olyasmi volt, hogy Ferkó, ugy látszik, nem törődik velem, hogy megharagította szüleit s hogy Jenő után sem nagyon látszik busulni; erre Ferkó tűzbe jött s azt mondta, hogy ez nem szép és nem igazságos s hogy ő egy szót sem fog szólni többé, ha senki sem ad hitelt szavának és hogy szeretne már távol lenni az iskolában, hol leg-

alább barátjai volnának. Ugy-e, ezt mondtad, „Ferkó?“

Ferkó azonban oda sem figyelt s Etelka folytatta az elbeszélést:

„A papa aztán még inkább haragudott, elvette Ferkótól a majmocskát s azt mondta, hogy Ferkó nem érdemel semmi kedvezést és nem is fog részesülni semmiben; mikor pedig Ferkó kifelé indult a szobából, a papa azt mondta, hogy ne is kerüljön többé szemei elé, menjen aludni.“

„Megyek is,“ kiáltá Ferkó fölgorva a pamlagról; „és ne is jöjjetek utánam leskelődni. Szeretném, ha már nem is volnék itt a házban, ha távol volnék mindnyájatoktól. Ha Jenő itt volna, szólna mellettem, ő tudja, hogy nem szoktam sem csalni, sem hazudni; ezt nekem egyenesen megmondta.“

E szavak után Ferkó hirtelen fölkerelkedett és kiment a szobából.

Szegény Pali! Szive egészen elszorult, midőn látta Ferkó szenvedését és tudta jól, hogy Feri ártatlan. Szeretett volna utána szaladni és vigasztalni őt, de habozva állt meg a szoba közepén s fontolgatni kezdé, vajjon most egyszerre megvalljon-e mindent s így véget vessen saját gyötrelmeinek is és szenvedje a következményeket, bárminők legyenek ezek, vagy pedig hagyja a dolgot tovább folyni, míg végre valamikor majd csak feledésbe megy. És mégis ugy látszott Palinak, hogy nem csak feledésbe nem akar menni a dolog, hanem napról napra növekszik és élesedik. Mi is volt kezdetben?

Egy marok piros gyöngy s egy kis félénkség, talán gyávaság; és most? egész lánczolata a hazugságnak, csalásoknak, melyek napról napra folytatást nyernek. Pali lassan megindult az ajtó felé.

„Hová akarsz menni, Pali? talán Ferkóhoz?” kérdé Etelka, ki kíváncsi figyelemmel kísérte bátyja zavart magaviseletét.

„Ferkóhoz? Oh nem . . .!” felelt Pali zavartan.

„Oh, de szeretném, ha lemennél, Pali, a papához és megkérnéd, hogy adja vissza Ferinek a majmocskát. Megteszed, ugy-e?”

„Ez bajos dolog; a papa csak még inkább haragudnék, nem nyerünk semmit.”

„Dehogyan nem! Nagyon sokat nyerünk! Kísértsd meg, Pali! Mondd a papának, hogy Feri nagyon megszerette azt a majmocskát és hogy ha még egy kis ideig vár, meg fogja látni, hogy Feri ártatlan.”

„Miből láthatná ezt?” kérdé Pali gyorsan.

„Hát csak abból, hogy az efféle dolog előbb-utóbb mindig napfényre jut; nem tudom, miként, de bizonyosan napfényre fog kerülni azon szerencsétlen éjjeli csiny is. Különben maga Jenő is azt mondta Ferkónak, hogy tudja, hogy nem Ferkó a bűnös, és hogy ha Feri nyugton marad, akkor az, a ki elkövette a csinyt, majd bevallja hibáját.”

„Ki mondta ezt neked?”

„Feri mondta.”

„Én meg hát azt mondom erre, hogy Feri is, Jenő is alávaló, gyáva ficzkó. Majd én még könyörgök a papánál Feriért! Ha Feri és Jenő tudják, ki a bűnös, miért nem mondják ki egyenesen, miért igyekeznek törbe csalni másokat, he?” kiáltott Pali s halálsápadt lett dühében.

„De az istenért, mit dühöngsz annyira?” szölt Etelka bámulva és ijedten. „Hát te kire gyanakszol, ki a bűnös, és miért nevezed Jenőt és Ferit alávaló gyáváknak?”

„Hogy én kire gyanakszom? Furcsa kérdés! Minek tölem kérdezni, ha oly jól tudnak mindent? Kérdezd tőlök!”

„Hiába tenném, Ferkótól már kérdeztem, de neki fogalma sincs róla, ki lehet a bűnös; Jenőtől pedig nem kérdezhetem, mert Jenő elment.”

„Talán jobb is volna, ha soha sem térne többé vissza” mormogá Pali oly dühben, hogy alig tudta, mit beszél.

„Pali, Pali! hogy mondhatasz ilyesmit!” kiáltá Etelka.

„No's, hát mit mondtam?”

„Mit mondtál? Azt, hogy szeretnéd, ha Jenő soha sem térne többé vissza, — ami pedig meg is eshetik, mert hiszen tudod, hogy szegény Jenő háboruba ment. Pedig ő oly jó volt hozzád, oly gyönyörű arany órát adott neked emlékül. Mit mondana a papa és a mama, ha hallanák, mit mondtál!” s a jó kis leánynak könyek toltak szemébe.

„No ugyan hát mit mondtam? Nem mondtam semmit; aztán nem is

ugy értettem. A papa és a mama pedig meg nem tudhatják, ha csakte nem fogsz csacsogni, szokásod szerint.“

„Én nem szoktam csacsogni, sem árulkodni, azt jól tudod.“

„Tanácslom is, hogy ne fecsegj. Ha valaki tréfából mond valamit, te mindjárt komolyan veszed és hegyet építesz a vakond-turásból is.“

„Nem tréfából mondtad; jól látam arczodon.“

„Akár tréfából mondtam, akár

nem, semmi közöd hozzá, s ha kifeccsegsz, majd megbánod!

„Ne félj, nem mondom senkinek“ szölt Etelka komolyan s szinte szomoruan.

„Hiába is mondanám, hiszen nem is hinné el senki.“

„Jobb is, ha hallgatsz“, mormogá Pali s aztán ámbár künszakadt az eső, fogta kalapját és kiment a kertbe.

ZOLTÁN LÓHÁTON. (Lásd a 331. l.)

Néhány nappal ezek után levél érkezett az iskola igazgatójától, ki tudtul adta, hogy a szünetidők végök felé járván, Pali és Ferkó urfiak készüljenek s idejekorán jelenjenek meg az iskolában.

Ferkó majdnem örült, hogy ismét megkezdődik az iskolai év s füttyrészve járt föl s alá a házban, majd előfogta Etelkát s elbeszélte neki, mily pompás az élet a tanintézetben, mennyi jó pajtás van ott, mennyi

tréfa és játék járja mindennap.

Az igaz, hogy korán kell fölkelni és sokat tanulni, de ez nem baj, mondá; „én szeretek tanulni s bizonyos vagyok benne, hogy az idén én fogom elnyerni az évenként kiosztatni szokott jutalomdíjt; és majd ha a papa megtudja az igazgatótól, mily jól tanultam, mily jól viseltem

maga fog hazaj mint harag

gény moes kissé tal mert az

ugy hette val

min válni töle.

moes nyája kerti

volt kerté jaira

bizv öreg mo

dörm ber ugya

furo álla gyor

szere nitot denfe

lond kokr hog

magamat, akkor talán megint többre fog becsülni s ha majd ünnepekre hazajövünk, ismét úgy fog szeretni mint régente s nem fog oly szörnyű haragos pillantásokat vetni reám.“

Az még mindig nagyon fájt szégyény Ferkónak, hogy kedves majmocskáját elvették tőle, ámbár most kissé vigasz-

talódott, mert hiszen az iskolába úgy sem vihetette magával s így mindenkép válni kellett tőle. A majmocska tanárja most a kert házában volt s a vén kertészgondjaira volt bízva; az öreg kertész mogorva, dörögő ember volt ugyan, de a furcsa kis állatot nagyon megszerette, tanította mindenféle bolidos játékokra, úgy hogy Feri

egészen kibékült az öreggel, kit eddig nem szenvedhetett. Aztán az öreg kertész mindig biztatgatta is Ferkót ilyenformán:

„Meglássa, Feri urfi, mily szépen kitanitom én ezt a majmocskát; és majd ha már tudós állat lesz, a papa bizonyosan vissza fogja adni az urfinak.“

E szavak kissé vigasztalták Ferkót, de volt ennél még nagyobb vigasza is, az t. i. hogy édes anyja most még gyöngédebb volt iránta, mint valaha, teljesen bizni látszott benne és soha sem mendogolt, mint ha hinné, hogy Ferkó volt ama szerencsétlen éjjeli csiny elkövetője: sőt mindenféle apró jelekkel tudtára igyekezett adni, — ámbár egyenesen nem

A MI KERTÜNK. (Lásd a 335. l.)

mondta, — hogy nincs is gyanuja Ferkó ellen és nagyon sajnálja, hogy a papa oly szigorú és haragos reá. És Ferkó, ki igen derék és gyöngéd szívű fiú volt, nagyon jól érezte ezt és csak annál forróbb szeretettel ragaszkodott édes anyjához ; esténként pedig gyakran könyezve gondolt arra, hogy atyja még mindig haragszik. És most még inkább törte fejét azon, valjon ki volt az, ki miatt ő ily szomorú helyzetbe jutott és hogyan lehetséges, hogy anyja teljesen bizik benne, édes atyja pedig még mindig őt tartja bűnösnek.

(Folyt. következik.)

CSERE.

Szivesen cserélnék
Veled, kis patak :
Virágomért ha te adnál
Fényes kis halat.

NAGY MAGYARORSZÁG,

vagy :

**négy szerzetes barát viszontagságos
utja a magyarok ősi hazájába.**

Irta: **György Deak.**

(Folytatása.)

Ez ősi haza határán, utazástól fáradtan, a nélkülözéstől tikadtan, egy forrás partján le- rogyott. **S**a mint ott feküdnék, ime egy fiatal asszonyt látott a forráshoz közeledni, kezében vászonkorsóval. A menyecske nem vette észre, hogy a forrásmellett valaki fekszik, gond nélkül haladt arra, ott letérdelt, korszóját bele meritette, és míg meritette, dalt szép csengő hangon, magyar nyelven.

A dal így szólott :

Gerlicze siratja párját
Kemény idegen országban.
Oda mégyen sötét holló :
Ne sirj, ne sirj kis gerlicze !
Leszek én tenéked párod.
Eredj innen sötét holló !
Galambnak galamb a párja.
Nem soká sirok én itten,
Eljön értem dali madár,
Puha fészkebe visz engem.
Dali madár puha fészke
Lágy tolluval van megrakva.
Eredj innen sötét holló !
Mert ha párom egyszer eljő :
Körmével kitépi tollad,
S fészket azzal rakja majd ki.

A barát azt hitte, hogy a forrást, a nőt, a dalt, a szép magyar nyelvet csak álmodja, pedig ébren volt, a menyecske, magyar menyecske csakugyan ott guggolt a víz szélén,

s ott dalolt kedves magyar dalt; és mikor korszaja megmerült és nótája elfogyott, és az asszony fölkel, hogy hazafelé induljon, akkor Gyula barát egészen felocsúdott képzelődéséből és félkönyökre támaszkodva oda szólt neki:

— Adj egy ital vizet, édes hugom.

A menyecske nem kevésbé elálmélkodott, mint előbb Gyula barát, a nem várt magyar megszólításra. De csak egy pillanatig tartott álmélkodása, aztán oda ment a beteg emberhez, oda nyújtotta korszaját és így szólt:

— Igyál kedves bátyám, szívesen adom.

Gyula barát jót huzott a korszából, melytől szemlátomást erősödötte, most már jókedvvel kérdezte az asszonytól:

— Te magyar vagy, édes hugom, — hogy kerültél ide?

— Én, én; de hát te bátyám, hol jársz itt idegen földön?

— Én uton vagyok. A Duna mellől jöttem, Magyarországból. Hallottam, hogy erre rokonink laknak, azokat jöttem fölkeresni. Te bizonyosan azok közül való vagy. Hogy hívnak édes hugom?

— Az én nevem Delinke; hát téged hogy hívnak?

— Nevem Gyula.

— Fejedelmi név, méltó hozzád, ki a Duna mellől jöttél. Én az Ethil mellől vagyok Nagy-Magyarországból. A nagy bolgárok, kiknek most országában vagyunk, egyszer követeket küldöttek hozzánk, azok közt volt egy szép ifju levante; az meglátott,

megszeretett, megkért, és én felesége lettem. De hajh, most három holdfordulatra férjem meghalt, s én egyedül maradtam ebben az idegen világban. Regóta vágyom már haza; vigy el engem, ha oda igyekszel! Szívesen megmutogatom az utat, szívesen gondodat viselem utközben. Oh! vigy el engem haza, ha oda igyekszel!

Nagyon idején jött ez az ajánlat Gyula barátunk; mohón el is fogadta. Várt néhány napot, míg megerősödék, s aztán a menyecske utmutatása mellett elindult Nagy-Magyarország felé.

Nem messze voltak a határtól, s még közelebb hozta azt hozzájuk a vágy, hogy mielőbb oda érjenek, s a remény, hogy a nő vezetése mellett, a férfi védelme alatt most már biztossan el is érnek oda.

Utjuk igen kellemes volt. A fiatal nő nem győzött eleget kérdezősködni dunamenti rokonairól, kik Balambér idejében elmentek dicsőséget keresni, országot foglalni. Viszont nagymagyarországi saját véreiről nem győzött eleget beszélni, s olyanokat beszélt, hogy a barát gyakran félbeszakította őt e mondással: Igen! ezek az én rokonim! ezeket keresem én!

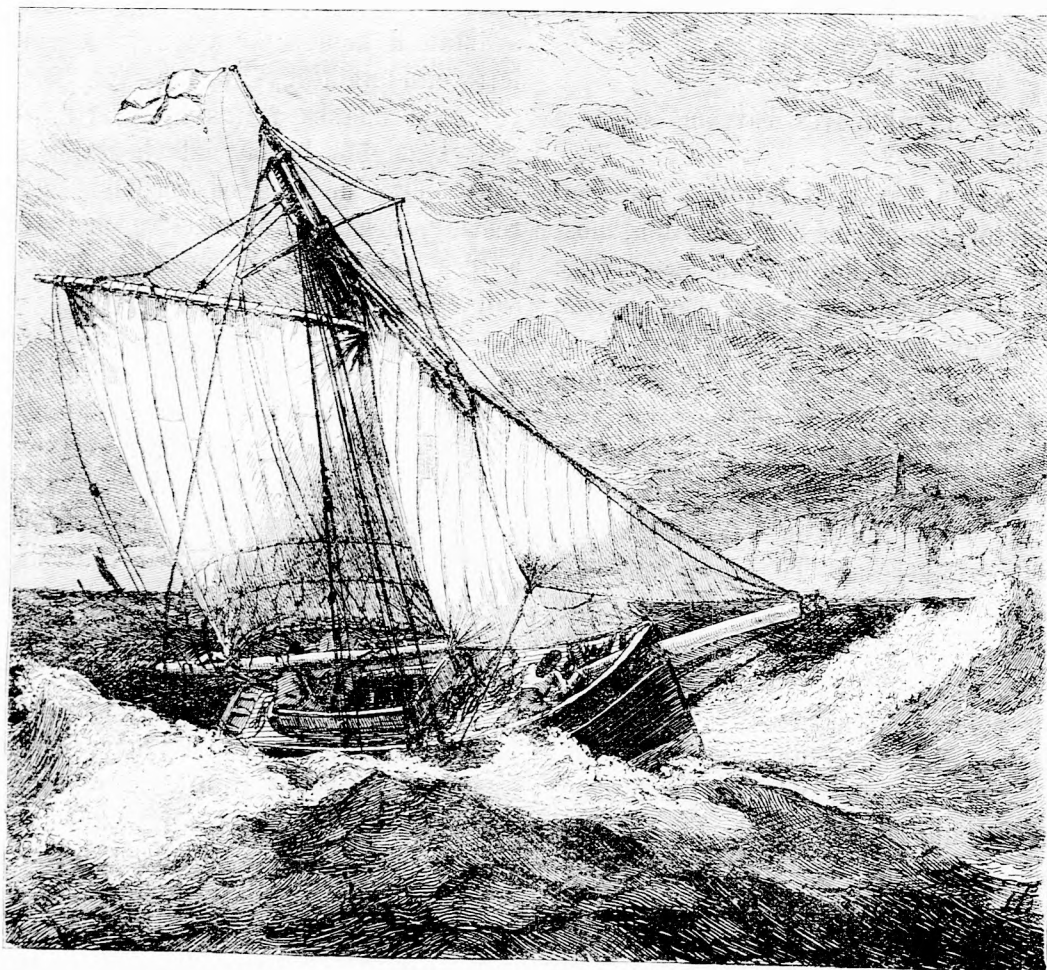
Utközben meg-megszállta az áhítat hol a férfit, hol a nőt. Ilyenkor Gyula letérdelt, keresztet vetett, és a szent háromsághoz és szűz Máriához intézett imát. Delinke ellenben folyam partján, vagy domb tetején vagy fa alatt imádkozott állva, keletfelé fordulva, és buzgó szavakkal üdvözölve napot, holdat és csillagokat.

Néhány napi utazás után egy magas hegytetőre értek vándoraink. A hegy innenső oldalát roppant terepély jávorfák rengetege borította, de a szélső oldal nyitva volt, és végtelen síkságra nyújtott szabad kilátást.

— Itt vagyunk! — kiáltott fel Delinke. — E hegytető hazám határa. Ama térség előttünk az Ethil melléke.

Nézd most a délibábot! Ama lobbogók a sátrakon, a nyájak, melyek gazdag fűvön legelésznek, a ménes ott a kank likos kút körül, — mind ismerősöm az nekem. Láted ama várost tömérdek fehér sátorból, árokkal körülvéve? az Barangfehérváros; ott lakik az én apám, Zágon vezér, ott laknak az én véreim.

(Vége következik)

KIRÁNDULÁS A VILÁGITÓ TORONYHOZ. (Lásd a 334. l.)

A VILÁGÍTÓ TORONY. (Lásd a 334. l.)

A NAGYPAPA NEVENAPJA.

(Vége.)

MIDŐN tehát a nagypapa belépett a szobába és sorba csókolta a gyermekeket, Béla is odalépett, de a nagypapa hidegen elfordult, — és Béla azonnal látta, hogy számára a mai nap nem igen kellemes; szomoruan vonult félre s aggódva várta a pillanatot, midőn az ajándékok kiosztása kezdődik; még remélt, mert hiszen a nagypapa máskor is ijesztgetett s aztán mégis csak adott szép ajándékot.

A nagypapa fölakasztotta hosszú felsőkabátját a fogasra, karszékbe ült s aztán jókedvűen kiáltá:

„No, gyerekek, keressetek, ki mit talál a zsebemben, övé lesz!”

Rögtön megkezdődött nagy zaj és nevetés közt a fosztogatás. Neki-rontottak a szegény kabátnak s majd letépték a fogasról; könyökig nyultak a mély zsebekbe s minden újabb fogásra egy-egy újabb szép ajándék került napfényre s minden darabra rá volt írva, kié legyen. Sorban hangzott minden név: Pali! Gusztáv! Elek! — de Béla neve nem hangzott, pedig a nagy oldalzsebek már egészen üresek valának, csak a belső zsebben látszott még valami. Béla kétségbeesetten arczal nézett hol örvendező testvéreire, hol a nagypapára s szomorúsága még növekedett, midőn a nagypapa fölkel s a másik szoba felé menvén, szól:

„Nincs több semmi, gyerekek, most menjünk játszani.”

Vigan mentek utána mindnyájan, csak Béla kullogott szomorúan s leült egy sarokba. A nagypapa mindenféle bohókás tréfákat üzött a gyermekekkel, kik már alig győzték a sok kaczagást; ellenben Bélának nagyon sirásra állt a szája s minduntalan a nagypapára tekintgetett, valjon ez nem könyörül-e végre s nem huz-e elő számára is valamit.

De a nagypapa rá sem hederített s csak egyszer szólott hozzá röviden ilyenformán:

„Lásd Béla, ha jól viselted volna magadat, most te is mulathatnál s örvendezhetnél.”

A játék aztán tovább folyt s Béla ismét csak szomorúan üldögélt a sarokban. Hirtelen azonban egy eszme villant meg agyában. Hátha mégis hozott neki is valamit, de csak később akarja odaadni? Abban a belső zsebben még van valami, — bizonyosan neki van szánva. Ez eszme nem hagyott neki nyugtot s midőn a többiek éppen javában játszottak, Béla kiosont a másik szobába, bezárta az ajtót maga után s hamar a fogason függő kabáthoz lépett. Csakugyan! Egy jókora csomag volt a belső zsebben s midőn Béla remegő kézzel kihuzta, e szavakat olvasta rajta: „Ez Béláé.”

Majdnem hangosan fölkiáltott örömeiben s aztán fölbontotta a csomagot. Amint a katulya tetejét leemelte — három eleven egér ugrott ki belőle s azonnal szétfutott a szobában.

Béla dermedten állott, a rémület hideg veritéket hajtott homlokára s azonnal átlátta, hogy ez esel volt, melylyel bünös kíváncsiságán rajtakapni akarták. És rajta is kapják, ha az egereket össze nem fogdossa és vissza nem teszi a katulyába. Most tehát akármiképen, de össze kell fogdosni az egereket s Béla rögtön hozzá is fogott. Csakhogy ez nem volt ám könnyű föladat; az egér nem tánczol a szoba közepén, hanem elbukik ágy, szekrény, pamlag mögé! Béla már egy félóráig kergetőzött s még egyet sem fogott meg. Végre egyik egérke egy üvegszekrény mellé bujt, hol Béla bizton megfoghatni vélte; nagyot ugrott, de megsiklott s egyenesen az üvegszekrényre esett, mely nagy csörmpöléssel tört össze.

A nagy zajra rögtön beszaladtak a szomszéd szobából mindnyájan s Béla megszégyenülten, szótlánul állt előttök. A nagypapa, látván az egereket, rögtön kitalált mindent és szólt:

„Tehát csak nem tudsz megjavulni, Béla fiam! Nemcsak nem igyekeztél uralkodni rossz szokásodon, hanem még kárt is okoztál. Lásd, nem akartalak szigoruan büntetni, bucsuzáskor ezt a szép aranyat akartam neked adni emlékül; de most ennek az árán megcsináltatom a szekrényt, te pedig csakugyan nem kapsz semmit.“

Béla keservesen sirva vonult szobájába s míg a többiek késő estig mulattak, ő épen nem vigan töltötte el az egész napot.

ZOLTÁN LEVELEI BARÁTJÁHOZ ANDORHOZ.

(Képpel a 324. lapon)

EDVES barátom! Minap irtam már vivóleczkéinkről és katonai játékainkról, — annál szükségesebb, hogy most lovaglási gyakorlatainkról is írjak. Mert ne hidd ám, hogy csupa bakák vagyunk! Oh nem! Huszárok vagyunk s jobban is szeretünk nyeregben ülni, mint az iskola padjain, ámbár különben jól tudjuk, hogy szükségesebb ám az iskolában ülni mint a nyeregben. Három paripánk van s ekként lehetséges, hogy a lovaglási leczkéből minden héten mindegyikünkre rákerül a sor egyszer-kétszer.

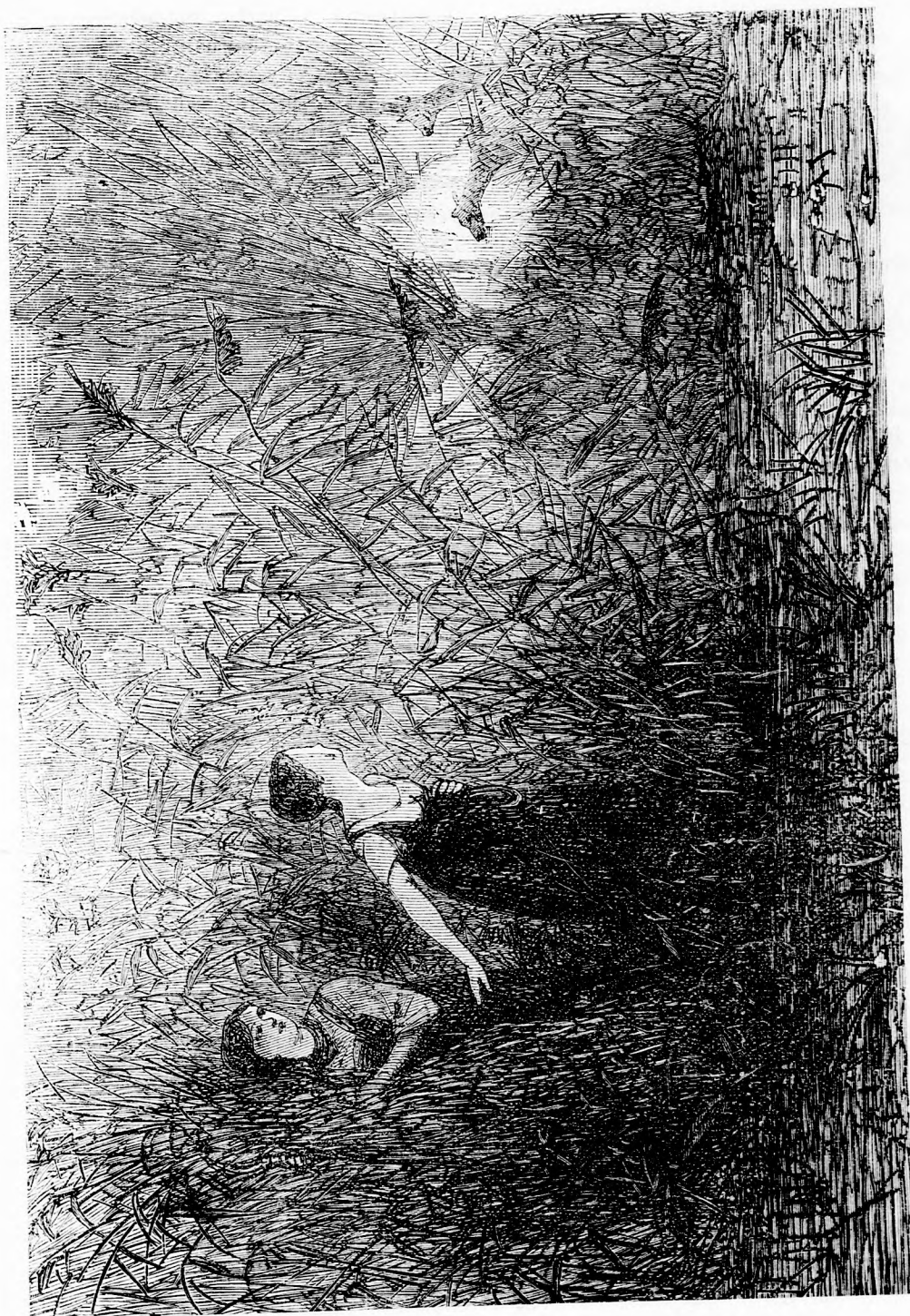
Tudod, hogy én már otthon nagyon szerettem lovagolni s azt mondogatták rólam, hogy jól lovagolok. Nem is csekély föltünést okozott itt pajtásaim között, midőn mindjárt első nap, mikor reám került a lovaglási leczke, bátran és biztos megültem a nyeregben és erős ügetésben vághattam végig a mezőn. Pajtásaim nagyon dicsértek s büszkén léptem a mester elé, várva, hogy majd ő is megdicsér; de ő fejét rázta s azt mondta, hogy nem elég ám, ha valaki megüli a lovat; szükséges, hogy szépen, szabályosan lovagoljon; jobb lett volna ha otthon nem is tanultam volna lovagolni, mert különböző helytelen lovaglási szokásokat vettem föl s most ezekről előbb le kell szoknom, hogy szépen tudjak lovagolni. Ezen ítélet nagyon megtörte büszkeségemet, pajtásaim csodálatát is igen alászállította. De most annál inkább igyekszem tanulni, mert az bizony szégyen volna, ha engem, a ki már tudtam lovagolni, fölülmulna egyik másik pajtásom, a ki eddig azt sem tudta, melyik a kengyel és melyik a kantár.

Isten veled, kedves Andorom; szívből ölel
igaz barátod

Zoltán

SÁRI NÉNI AZ ERDŐBEN. (Lásd a 335. l.)

A Nád Köztt. (Lásd a 334. l.)

A VILÁGÍTÓ TORONY.

(Képekkel a 328. 329. és 336. lapokon)

KEDVES Forgó bácsi! Talán kedvesen fogja venni, hogy ilyen messziről, Magyarország távoli határáról: Fiuméből irok kedves Forgó bácsinak. Azért is irok, hogy lássa, hogy itt is vannak ám magyarok s még azok is, kik csak olaszul tudnak, — mert itt a lakosság leginkább olasz, — még azok is magyaroknak tartják magukat.

Itt nagyon meleg van nem csak nyáron, hanem még őszkor, sőt legtöbbször télen át is. Virágos kertünkben folyton a legszebb virágok nyílnak s testvéreim leginkább ott a kertben szeretnek időzni. Nekem azonban nem a kert a kedvencz helyem, hanem a tenger, de csak ritkán juthatok a tengerre s a papa azt mondja, hogy majd ha nagy leszek, tengerész lehetek s akkor majd eleget hajókázhatom; most még gyenge vagyok erre. Én eleinte nem akartam hienni s azt gondoltam, hogy kibirom a hosszabb tengeri hajózást is; de a napokban volt alkalmam meggyőződni, hogy a papának igaza van.

Nem régiben elkészült néhány mérföldnyire innen egy nagy világító torony, mely éjjelenként sok mérföldnyire világosságot terjeszt és mutatja az utat a hajóknak. Mult vasárnap egyik nagybátyámmal, ki kereskedő és hajója van, kirándulást tettünk a világító torony megtekintésére; engem is elvittek s kezdetben nagyon mulattatott a hajózás. De mikor a hajó a partoktól távolabb a sik tengerre ért, erős hullámok kezdtek csapkodni, a hajó roppantul hánykodott s én félttem, — pedig nem volt vesze-delem, — s nem sokára megkaptam a tengeri betegséget. Alig vártam, hogy szárazföldre lépjek. A világító toronynál

kiszálltunk s aztán megnéztük a toronyot. Nem győztem bámulni e nagyszerű művet, mely egy sziklán áll és daczol a hullámokkal, melyek tehetetlenül törnek meg rajta. Kedves atyám aztán megmagyarázta, mily tudományt kell ahhoz szerezni, hogy valaki ily nagyszerű műveket hozzon létre s én most még inkább el vagyok határozva, hogy lankadatlanul tanulni fogok, csak hogy idővel majd én is tudjak használni a világnak.

Kedves Forgó bácsit szívélyesen üdvözölve maradok

hű olvasója

M. Béla.

A BODZATEA.

(Képpel a czimlapon.)

A kis lányka rekedt, náthás,
Oldalában nagy nyilamlás,
Parancsolják a Julesának:
Bodzát főzzön a kis lánynak.

A jó thea meggyógyítja,
Nem köhög már a kis Liszka.
De a kis lány ismét kifut,
S a náthából ismét kijut.

A NÁD KÖZT.

(Képpel a 333. lapon.)

Sél suhog a nádas között,
Csevegnek a hullámok,
Mintha kicsi kis tündérek
Súgva bűgva játsznának:
S ringó nádas szélire
Ova lép az őzike.

Szél rezzen a nádas között,
Csobbannak a hullámok,
Kis őzike megáll, figyel,
Szél egy bokort megrázott:
Huss! Megfordult izibe:
S elshant az őzike.

SÁRI NÉNI AZ ERDŐBEN

(Képpel a 332. lapon)

AZTÓL kipirult arczczal fekszik Katicza az ágyban súlyos betegen. Mellette csak egy öreg, megtört asszony ül, nagyanyja, mert szülői már nem éltek s a kis leány ott a falu végén álló szegényes házikóban élt nagyanyjával, kit az egész falu Sári néninek nevezett. Szegényül, de békén éltek, mignem most Katiczát a súlyos betegség elő nem fogta. Épen arra járt egy orvos és rendelt orvosságot, melyet a szomszéd városkából kell hozni, még pedig gyorsan, mert minden percnyi késedelem veszedelmes.

Az orvos elment és Sári néni nagy szorongatottságban állt a beteg leányka ágya mellett. Nincs senki, a kit elküldjön az orvosságért; ő maga gyöngye, öreg. A városka nincs ugyan messze, a gyalogut a nagy erdőn át egyenesen oda vezet . . . de akkor a beteget magára kell hagyni . . . Így töprengett a szegény öreg s végre is nem volt más hátra, mint hogy maga utnak indult.

Szerencsésen elért a városba, megvette az orvosságot s visszasietett az erdőn át, hol száraz galyakat is szedett, hogy legyen mivel egy kis levest főzni beteg unokájának. De amiut az erdőben halad, sötétedni kezdett az ég, roppant vihar közeledett és szegény Sári néni bármint sietett, az erdő közepén érte épen a szörnyű égi háboru. Teljes sötétség fogta körül, úgy hogy egy lépést sem tehetett, a villám jobbra-balra leütött, a zápor szakadt és Sári néni azt hitte, hogy többé soha haza nem jut. Ekkor térdre borult s buzgó imát küldött az Egek urához; nem magáért imádkozott, öreg volt, nem félt a haláltól; hanem kis unokájáért, a szegény betegért, ki nélküle segélytelenül elveszteni kénytelen! ..

És a vihar tombolt, de csakhamar szél kerekedett és üzni kezdte a felhőket: a sötétség mult, az eső megszűnt s nem sokára a nap ragyogón sütött elő a felhők foszlányai közül. Sári néni folytathatta utját s szívében hálával a gondviselés iránt ért haza. Az orvosság használt a betegnek s Katicza, mikor fölgyógyult és megtudta, mily veszedelmek közt hozta számára nagyanyja az orvosságot, csak még jobban szerette s még hivebben igyekezett hálás szeretete által fölvidítani nagyanyja öreg napjait.

A MI KERTÜNK.

(Képpel a 325. lapon.)

Kicsiny a mi kertünk,
Nehány lépés széles;
De azért mi nekünk
Elég tágas téres.

Ásóval és kapával
A földjét műveljük,
Mindenféle viraggal
Végig elültetjük.

Van már benne rózsafánk,
Kis bimbó van rajta;
Nyilik majd s megjutalmaz
A rózsá illatja.

Amde addig öntözzük
Minden reggel este,
Hogy kertünk oly szép legyen,
Mitha volna festve.

„TESTVÉREIM LEGINKÁBB A KERTBEN SZERETNEK IDŐZNI”. (Lásd a 334. l.)

Deutsch testvérek irodalmi és művészeti intézete Pesten. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.